

РЕШЕНИЕ

№ 3441

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 28.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3143** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.87 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на О. П. Н., гражданка на Н., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез законния ѝ представител - майка ѝ О. П. Л., против Решение № 806/17.03.2021 г., издадено от Заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата на оспорващата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и немотивирано, като се твърди, че същото е постановено в противоречие с административно-производствените правила и материалния закон. Подателката на жалбата се оплаква, че административният орган не е обсъдил задълбочено изтъкнатите от чужденката факти и причините, поради които изпитва основателен страх да се завърне в Н.. Позовава се на практиката на СЕС, както и на обстоятелството, че в страната ѝ положението на жените е много тежко, а държавата не осигурява ефективна защита. Отправеното до Съда искане е за отмяна на административния акт. В с.з. жалбоподателката се явява със законния си представител, а пълномощникът ѝ адв.С. поддържа жалбата.

Ответникът – Заместник-председателят на Държавната агенция за бежанците, в с.з. чрез юк.К. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна.

С. градска прокуратура чрез прокурор М. излага становище за основателност на депозираната жалба.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба от 13.01.2020 г. от О. П. Н. до ДАБ за предоставяне на международна закрила. Същия ден е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че тя е гражданка на Н., [дата на раждане] в България, [населено място], мамолетна.

О. П. Л. - майка на малолетното дете, е определена за неин законен представител на същото със заповед на кмета на Столична община - район О. купел.

Чрез законния си представител лицето е запознато с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, заедно и със списък на организации, работещи с бежанци и чужденци.

С писмо рег.№ М-872/07.02.2020 г. съгласно чл.41, ал.1, т.1 ДАНС е уведомена ДАБ, че не възразява на лицето О. П. Н. да се предостави закрила в Република България, ако отговаря на условията по ЗУБ.

Интервю със законния представител на жалбоподателката е проведено на 10.02.2020 г. Интервюто е проведено в присъствието на назначен със заповед от ДСП-К. село социален работник. В изпълнение на чл.15, ал.6 от Закона за закрила за детето, в полза на производството е изготвен социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане" - К. село относно личното положение на малолетното дете.

След като потвърждава данните от регистрационния лист, тя разказва, че преди да напусне Н., е живяла в [населено място], област Б.. Мястото, където живеели, било нападнато от Б. Х. на 23.09.2018 г., хвърляли са бомби, дошли и военни, много хора загинали. Тяхната къща и всичко било разрушено, същият ден избягала с мъжа си и дъщеря си Ф.. Баща ѝ починал тогава, в резултат от това нападение. Имало и други нападения, но не били в техния район, в техния квартал било първото. Нападателят не били крадци, целта им била да убиват. Не знае дали сега продължават нападенията. Имала три деца, две деца починали. Била бременна, когато бягала, при бягството паднала и заради това в болницата загубила детето, била на седем месеца. и се скрили при преподобния отец, с чието съдействие се снабдили със самолетни билети за България. Молителката е категорична, че не би се завърнала в Н., страхува се, би могла да умре, а и няма при какво да се върне, няма нищо там.

Към административната преписка е приложена справка на дирекция „Международна дейност" при ДАБ относно актуалната обстановка в Н., разглеждаща общото положение в страната и ситуацията с християните. В нея е посочено, че бунтовническите действия на терористичните групировки в североизточната част на Н., и по-специално на „Б. Х.“ и „Ислямска държава в З. А.“ продължават. Тези групи извършват многобройни нападения срещу правителствени и граждански цели, които водят до хиляди смъртни случаи и наранявания, множество разрушения, вътрешно разселване на около 1,8 милиона души и изселване на приблизително 205 000 нигерийски бежанци в съседни държави, главно в К., Ч. и Н.. В справката е описано и положението на християните, като се установяват някои дискриминационни практики и липса на защита от държавата в северните щати.

Административният орган е съобразил, че малолетната молителка черпи фактически основания за исканата закрила от бежанската история на нейните родители, при

спазване принципите на най-добрия интерес на детето и запазване целостта на семейството, с Решение № 1689/30.06.2020 г. е спрял нейното производство до влизане в сила на административните решения по молбите за международна закрила на членовете на нейното семейство. С Решение № 2777/18.12.2020 г. административното производство е възобновено на основание чл.55, ал.1, т.5 АПК. В тази връзка административният орган е установил, че:

По молбата за международна закрила, подадена от майката на молителката - О. П. Л., е постановено Решение № 1290/26.02.2019 г. на Председателя на ДАБ, с което ѝ е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано по съдебен ред и с Решение № 1500 от 02.03.2020 г., постановено от АССГ по адм.дело № 3422/2019 г., жалбата е отхвърлена. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 13817 от 09.11.2020 г., постановено от ВАС по адм.дело № 3393/2020 г.

По молбата за международна закрила, подадена от бащата на молителката - О. П. К., е постановено Решение № 1299/26.02.2019 г. на Председателя на ДАБ, с което му е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано по съдебен ред и с Решение № 6451 от 01.11.2019 г., постановено от АССГ по адм.дело № 4941/2019 г., жалбата е отхвърлена. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 8427 от 29.06.2020 г., постановено от ВАС по адм.дело № 480/2020 г. Молителят е подал последваща молба за международна закрила, която с решение № 22-ОК/03.02.2020 г. на интервюиращ орган на ДАБ не е допусната до производство. Решението е обжалвано по съдебен ред и с окончателно Решение № 6177 от 09.11.2020 г. на АССГ по адм.дело № 7946/2020 г. жалбата е отхвърлена.

По молбата за международна закрила, подадена от непълнолетната сестра на молителката - О. П. Ф., е постановено Решение № 1289/26.02.2019 г. на Председателя на ДАБ, с което ѝ е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано по съдебен ред и с Решение № 4522 от 01.07.2019 г., постановено от АССГ по адм.дело № 4942/2019 г., жалбата е отхвърлена. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 8415 от 29.06.2020 г., постановено от ВАС по адм.дело № 10484/2019 г. Молителката е подала последваща молба за международна закрила, която с решение № 30-ОК/14.09.2020 г. на интервюиращ орган на ДАБ не е допусната до производство. Решението е обжалвано по съдебен ред и с окончателно Решение № 7513 от 23.12.2020 г. на АССГ по адм.дело № 9567/2020 г. жалбата е отхвърлена.

Като е обсъдил описаните по-горе факти и обстоятелства, административният орган е постановил обжалваното решение, като е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката.

Предвид факта, че по делото участва непълнолетно лице, в съдебното производство на основание чл.15, ал.6 от Закона за закрила на детето по искане на Съда по делото беше представен социален доклад изх.№ ПР/Д-С-КС/510-001/24.11.2021 г. (л.276) на Агенцията за социално подпомагане – ДСП-К. село. В социалния доклад са описани резултатите от проведената беседа с родителите на жалбоподателката, като е преразказана бежанската история. Допълнена е с информация за грижите, които на територията на РПЦ родителите полагат за детето, за жилищните условия и среда за детето, за възпитанието, образованието и социалната му интеграция. Дадено е заключение, че в интерес на детето е да се отглежда в сигурна и спокойна среда, без да се притеснява за живота и здравето си.

В хода на съдебното производство пълномощникът на жалбоподателката представи

извадки от печатни източници с превод на български език относно положението в Н. (л.216, л.234, л.259), както и законова декларация за потвърждение на факти, издадена на 24.10.2018 г. (л.194).

По делото е представена актуална справка за относително положението в Н.. В справката се посочват общи данни за Н. - етнически, географски и религиозни конфликти, корупция, лошо управление, мнозинството от населението изправено пред крайна бедност. По отношение на групировката Б. Х. - история на групировката и по нова информация - разпалване на насилието през април 2019г. в някои щати, нападение от въоръжени лица на няколко села, сражения с местни милиции и намеса на нигерийските военно въздушни сили. Описват се няколко отделни акта с жертви. Цитирани са годишни доклади на правозащитни организации, в които е посочено, че въпреки че териториалния контрол на Б. Х. е силно намален до малки територии в села около езерото Ч./С., в резултат на продължителни военни действия на правителството, фракциите в групата на бунтовниците продължават да извършват нападения срещу военни позиции и цивилни. По отношение на разселването се посочва, че броят расте непрекъснато и се описват конкретни райони в Н.. Сигурността в местата за вътрешно-разселени лица (лагери, подобни, частни сгради, правителствени или обществени сгради, наследствени имоти) е обезпечена и най-често - самоорганизирана, както и в част от лагерите осигурена от военни и полиция. Започнал е процес на подобряване положение и вземане на адекватни мерки от държавната власт в размирените северни райони на страната, но все още продължават атаките на Б. Х.. Местни медии съобщават, че няколко деца са били отвлечени. В реч пред репортери п-в социалната медия Ф. отец О. заявява, че епархията работи за осигуряването на освобождаването на отвлечен свещеник. Отвлечането му е най-новото в поредица от отвлечения и убийства в Н., в които са замесени католици и други християни. През първата четвърт на 2020 г. на територията на целия щат Е., където се намира и [населено място], са регистрирани общо 25 по-сериозни инциденти, в един от които са предизвикали 32 жертви. Държавният комисар по въпросите на жените и социалното развитие Хаджия З. Г. е заявил, че воденето на война срещу бунтовниците е на преден план за тази администрация. По тази причина дерадикализацията, реабилитацията и обединението на бившите бунтовници получават голямо внимание чрез осигуряването на адекватна храна, подслон и психосоциална подкрепа на бившите членове на страшната секта. През 2020 г. общо 2000 бивши бойци са били реабилитирани и събрани отново със семействата си, за да практикуват умения, научени през годините и да живеят живот като отговорни граждани.

По искане на пълномощника на жалбоподателката по делото се прие Становище относно проблеми със сигурността и гарантирането на правата на човека в Н., изготвено от МВнР, дирекция Близък И. и А. (л.258). От него се установява, че след настъпилото частично успокояване на вътрешната обстановка в Н. през 2011-13 г. и отново през 2016-19 г., проблемите със сигурността остават сложни и трудни за разрешаване. В северните щати действат ислямистки и терористични групировки като „Б. Х.“, И. движение на Н. IMN, свързаната с ал-К. - А. и Ислямска държава. След 2018 г. жертви на нападения са десетки пъти по-малко от 2014 г., като повечето са сред полицаи и военнослужещи, отколкото сред цивилните. След 2009 г. общият брой на загиналите е над 30 хиляди души. На юг и югоизток се възродиха протестни и сепаратистки движения, проповядващи целите на самообявила се Република Б. от

времето на кръвопролитната гражданска война през 1967-70 г. Отделни стълкновения, обикновено нощем, между скотовъдци-номади и местни жители възникват спорадично в централната част, северно и североизточно от столицата А.. Почти навсякъде - в големите градове и по пътищата нерядко се извършват бандитски нападения над мирни граждани. Напрегната е обстановката в североизточните щати Б., А. и И., също така и в северните К., Г. и К., в южните Д., А. И., Б., по-малко в К. Р., Р. и А.. Трудно е да се направи ясно разграничение между терористична дейност, криминални прояви и етнически сблъсъци, тъй като повечето от нападенията не се разследват, а анализите се изготвят предимно по свидетелски показания, в които изобилстват субективни преценки и разпространявани слухове.

При така установеното по фактите Съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата. Обжалваното решение е съобщено на 23.03.2021 г. на жалбоподателката чрез законния ѝ представител, в присъствието на преводач. Жалбата е подадена чрез административния орган на 06.03.2021 г. с вх.№ УП20439, в рамките на 14-дневния срок по чл.87 ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във основа на изложеното Съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

По същество жалбата е неоснователна поради следните съображения:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл.168, ал.1 АПК), на основанията, посочени в чл.146 от кодекса, Съдът намира следното:

Обжалваното решение е постановено от компетентен административен орган. По силата на чл.52, ал.1 ЗУБ Председателят на ДАБ може да делегира правомощието си по чл.48, ал.1, т.1 (за предоставяте на международна закрила в Република България), на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците. Това е сторено с представената Заповед № РД05-803/14.12.2020 г. (л.16).

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма и същият съдържа законово изискуемите реквизити. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Самите интервюта са протекли при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведени са лично с молителката, в присъствието на преводач.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл.35 и 36 АПК, предвид следното:

1. Проведени са интервюта с жалбоподателката, в рамките на които са събрани доказателства за нейната бежанска история, приобщени са справки за актуалната обстановка в страната по произход.
2. Органът е обсъдил изложените факти, заявени във връзка с подадената молба от жалбоподателя за закрила.
3. Съдът съобрази и връчените в рамките на производството Указания за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Указанията са общи за всички производства, съдържат и част,

посветена на производството за предоставяне на статут, в това число за задължението на кандидата за статут да представи доказателства, като и за хода, ролята на личното интервю и възможността по време на провеждането му да обоснове молбата си за закрила, да оказва съдействие на длъжностните лица. Удостоверено е, че посочените указания са връчени на жалбоподателката чрез законния ѝ представител.

4. В рамките на процедурата законният представител на жалбоподателката е била изслушана, зададени са и уточняващи въпроси, имала е възможност да сочи и представя доказателства в подкрепа на твърденията си, в резултат на това е заявила желанието си да получи съдействие от българските власти, за да остане на територията на Република България. Видно от съдържанието на протоколите за проведените интервюта, на жалбоподателката са зададени въпроси, които са позволявали да поправи грешка или да изтъкне факти, свързани с личното и положение и относими към искането и за закрила.

5. Твърденията, изложени в жалбата за допуснати нарушения на процесуалните правила, поради необсъждане на доказателствата за страната по произход и формирането на неблагоприятни изводи за жалбоподателката, са неоснователни. На първо място в мотивите на решението са обсъдени в достатъчна степен данни за обстановката в страната, в това число от сигурни източници и конкретно тези, на които е извършено позоваване в справките на Дирекцията към ДАБ, част от тези източници на информация са обсъдени и в цитираните решения на Съда по правата на човека. Освен това в съдебното производство също е представена актуална справка, поради което не може да се приеме, че не е изяснено действителното положение в страната ѝ по произход.

Обсъдени са всички изложени от жалбоподателката факти, извършена е преценка на тяхната достоверност. Формираните изводи са въпрос за правилна преценка на доказателствата и относими към материалната законосъобразност на решението.

По законосъобразността на преценката на органа на молбата за закрила по същество, в това число твърденията на жалбоподателката и на информацията за страната му по произход, Съдът намира следното:

Неоснователен е доводът за неправилна преценка на фактите в оспореното решение. Противно на заявеното в жалбата, в решението не са игнорирани изложените от законния представител на молителката причини за напускане на страната. Напротив, обсъдени са наведените от нея опасения за живота ѝ е посочено, че нападението на групировката „Б. Х.“, при което са загинали нейни близки родственици и е опожарен домът ѝ, има спорадичен характер и не попада в приложното поле на ЗУБ.

Решението е издадено в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ Република България предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Легална дефиниция за понятието „преследване“ по смисъла на закона се определя в чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, законови, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказания. Необходимо е преследването да е характерно не изобщо за страната, а да е било насочено към конкретното лице, търсещо закрила. Поради това изложеното в бежанската история следва да се преценява конкретно и индивидуално.

Административният орган е обосновал правилни изводи, които са в съответствие с бежанската история и ситуацията в страната на произход. Законният представител на молителката се позовава на опасение за живота и сигурността си с оглед нападението на групировката Б. Х. от 23 септември 2018 г., вследствие на което загинал баща ѝ и загубила детето, което носила в 7 месец, опожарен бил домът на семейството. Извън този случай, който обосновава напускането на страната, не се твърди член на семейството да е бил обект на пряко посегателство от психическо или физическо естество. От бежанската история не се обосновава извод за преследване поради раса, националност, политическа принадлежност, социална група или други признаци, изброени в разпоредбата на чл.8, ал.1 ЗУБ. От събраните в хода на административното производство и по делото доказателства не може да се установи преследване по отношение на жалбоподателката на някое от основанията, посочени в Конвенцията за бежанците.

Ето защо изводите на административния орган, че по отношение на чужденката не са налице основанията по чл.8 ЗУБ, са законосъобразни. Случаят с нападението на групировката и разрушаването на дома им е спорадичен акт на насилие, който не представлява осъществено преследване спрямо законния представител на жалбоподателката по смисъла на ЗУБ, доколкото тя не е била обект на преследване по смисъла на чл.8, ал.2-5 ЗУБ и няма риск от бъдещо преследване. Законният представител на молителката не е била лишена от възможност да се възползва от закрилата на държавата, чиято гражданка е, доколкото същата не е потърсила такава закрила, а е напуснала държавата легално, без проблеми с официалните власти.

Правилно органът е приел, че твърденията на законния представител на молителката са неприложими към предвидените основания по чл.8, ал.1 ЗУБ. Тя не е твърдяла да е била подложена или да е претърпяла каквото и да е насилие, изхождащо от държавата, от нейни институции или от политически или религиозни формирования. Ето защо изтъкваните от нея страхове и опасения не обосновават предоставянето на бежански статут по член чл.8, ал.1 ЗУБ.

От изложеното следва, че остава единствено възможността молбата за закрила да бъде преценена на основание общата обстановка в страната по произход на жалбоподателя, т.е. на основанията относими към всички цивилни лица, за които не са налице изключващи клаузи, в случая няма такива данни. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съдът намира за неоснователен довода на жалбоподателката, че органът не е изпълнил задължението си да събере доказателства за страната ѝ по произход и с това е нарушил процесуалните си задължения, поради следното:

При преценката за сигурна страна на произход не се допуска прилагането на необорима презумпция за сигурна страна и за сигурността на гражданите на тази страна, както следва от съображения 40 - 42 и от чл.36 до 39 от Процедурната директива /Директива 2013/32 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила - преработен текст/.

Информацията за държавата по произход на лицето следва да отговаря на определени изисквания - съображения 39 и 40 от преамбюла и чл.10, ал.3, б.б) от Процедурната директива. Изисква се да е набавена точна и актуализирана информация от различни източници, изброени неизчерпателно - ЕСПОУ и ВКБООН, както и съответните международни организации за защита на правата на човека, информацията да бъде за общата обстановка в страната на произход на кандидата, и при необходимост — в страните, през които кандидатът преминава транзитно. Прилагането от държавите членки на понятието за

сигурни страни за всеки отделен случай или на списъци за такива страни, съгласно съображение 46 от Преамбюла на Процедурната директива, изисква *inter alia*, да бъдат съобразени насоките и оперативните наръчници, информацията относно страната на произход и дейностите, посочени в Регламент (ЕС) № 439/2010, включително методиката на ЕСПОУ във връзка с информацията относно страната на произход, както и съответните насоки на ВКБООН. В чл.4 от Регламент (ЕС) № 439/2010 са регламентирани правомощията на ЕСПОУ, в това число и да изготвя методиката. Съгласно ал. 2 на последната разпоредба, анализът на информацията за държавите по произход не цели да се дават указания на държавите-членки относно удовлетворяването или отхвърлянето на молби за международна закрила.

Общи критерии за определянето на сигурни страни на произход се съдържат в чл.36 от Процедурната директива, като за прилагането им държавите членки следва да определят условията и реда по националното си право.

Нормата на чл.75, ал.2 ЗУБ задължава изрично органа в рамките на производство по общия ред да се произнесе по всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му на произход или с трети държави. Поради това по националното право е предвидено задължение при преценка на молбата за закрила да бъде събрана и обсъдена актуална информация за страната на произход на молителя. По общото изискване на чл.36 АПК във вр. с принципите за истинност по чл.7 и за служебното начало по чл.9 АПК, следва да бъдат взети предвид всички относими факти и обстоятелства. Без съмнение информацията за страната по произход и преценката ѝ, съставляват такива факти и обстоятелства, предвид задължението за спазването на принципа за забрана за обратно връщане по чл.4, ал.3 ЗУБ, чл.33 от Женевската конвенция от 1951 г., прогласен и в чл.19, ал.2 от Хартата за основните права на ЕС.

Националният законодател е предвидил прилагането на списъци за сигурни страни на произход в рамките на определения от Съвета на ЕС минимален списък за такива страни – чл.96 ЗУБ. Това правно положение е съответствало на чл.29 от отменената Процедурна директива – Директива 2005/85, но тази разпоредба не е възпроизведена в действащата преработена Процедурна директива - 2013/32. С Решение от 06 май 2008 г. по дело С-133/06 на Съда на ЕС, са отменени чл.29, § 1 и 2 и чл.36, § 3 от Директива 2005/85/ЕО. Същевременно в Регламент (ЕС) № 439/2010 е предвидено само създаването на информация за държавите по произход, но не и процедура за изготвянето на общ списък за сигурни държави. По тези съображения, предвиденото по националното право прилагане на списък на сигурни страни на произход в рамките на установен минимален такъв за ЕС е неприложимо на формално основание към момента.

В чл.98, ал.1 ЗУБ е предвидена национална процедура за приемане на списъци на сигурни страни по произход – ежегодно с решение на Министерски съвет, но няма данни тази процедура да е проведена и да е изготвен такъв списък преди постановяването на оспореното по делото решение. В § 1, точки 7-9 от ДР на ЗУБ се съдържат легални определения на понятията "държава по произход" и "сигурна държава по произход".

В чл.98, ал.2 ЗУБ се съдържат критерии за определянето на сигурни страни и източниците на информация. Според тази разпоредба, възможните източници на информация са от държавите - членки на Европейския съюз, ВКБООН, Съвета на Европа или други международни организации. От информацията за държавата по произход следва да се направи извод за степента, в която съответната държава предлага защита срещу преследване, въз основа на критерии, посочени в същата разпоредба. Критериите са следните: въз основа на актовете, приети в тази област, и начина, по който се прилагат; начинът, по който се спазват правата и свободите, уредени в ЕКПЧОС, Международния пакт за граждански и политически права или Конвенцията против изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отношение или наказание; начинът на прилагане на забраната за експулсиране или връщане по Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. (принципът *non refoulement*, установен в чл.33 от конвенцията) и на четвърто място - съществуването на система за ефективни санкции

срещу нарушенията на тези права и свободи.

Посочените правила по националния закон съответстват на предвиденото по чл.36, § 2 от Директива 2013/32 задължение за държавите членки да уредят в своето национално законодателство допълнителни норми, ред и условия за прилагането на понятието сигурна страна на произход. Съдът констатира, че именно законодателството, касаещо зачитането на основните човешки права – като правото на живот, на свобода и сигурност, наред с политическите права, ролята на парламента и правителството за спазването им, препоръки на ООН и други сигурни източници за спазването на правата, данни за нарушението на тези права, съставляват основно съдържание в справка на Дирекцията към ДАБ. Съдът констатира, че в контекста на критериите по чл.98, ал.2, т.1-4 ЗУБ в мотивите на оспореното решение са направени изводи за степента, в която държавата предлага защита срещу преследване и полага усилия за опазване на реда, сигурността и защита на правата на своите граждани. Методиката на ЕСПОУ касае достоверността на информацията за страните по произход, но не и преценката ѝ от гледна точка на сигурността.

При тези обстоятелства, Съдът намира, че органът е изпълнил задължението си да събере относима информация за страната по произход от гледна точка на критериите за определянето на една страна като сигурна, установени по националното право.

Разглеждайки ситуацията в Н. и липсата на твърдения на молителката, че може да бъде застрашена от "смъртно наказание или "екзекуция", органът правилно е заключил, че не се установяват предпоставките на чл.9, ал., т.1 ЗУБ и че не е била принудена да напусне поради реална опасност от изброените в нормата реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу нея не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Не ѝ е упражнявано насилие. За нея съществува реална възможност да се възползва от закрилата на страната, чиято гражданка е, като няма данни да го е сторила и да не е получила закрила (отпътувала е незабавно след случая и не е потърсила закрила от властите, поради което не може да се предположи, че не биха ѝ я осигурили).

Така застъпената теза се потвърждава и от приетите по делото писмени доказателства. Насилието в Н. няма повсеместен характер, а е по-скоро точково и спорадично. Националните сили за сигурност полагат усилия да овладеят положението, но често това не им се удава поради крайно недостатъчния персонал на място и липсата на съвременна логистична подкрепа. Прилаганата тактика на противодействие от страна на армията, полицията и особено т.нар. граждански милиции и въоръжени местни младежки групи е обект на основателна обществена критика, поради грубите методи на противодействие, задържането без съдебно решение на невинни местни жители, понякога в течение на дълги седмици и месеци. Независимо от продължаващата десетилетия несигурност, животът в Н., която има най-многобройно население в А. (над 200 млн. души), протича нормално, без вътрешни сътресения. След 1999 г. там е установена многопартийна демокрация, като основните права и свободи на гражданите са гарантирани от конституцията и законите. Всекидневните грижи на нигерийците са свързани по-скоро с обществената хигиена, екологията, осигуряването на съвременен здравеопазване и обучение на подрастващите, отколкото с потенциална заплаха да станат жертва на въоръжени нападения. Няма значителни имиграционни потоци от Н. към съседни държави, Европа и С. Америка - почти всички напускащи дългосрочно страната са икономически имигранти, с цел намиране на по-добро заплащане или по линия на закупени имоти и вложения в чужбина.

Правилно органът е посочил разпоредбата на чл.9, ал.5 ЗУБ, тъй като в съответни части от страната на произход, видно от представената пред съда справка относно възможността за разселване и обезпечаването на сигурност в определени зони в Н., към които се придвижва голяма част от населението на Н., от местата с по-голямо напрежение. Възможността за вътрешно разселване в страната на произход означава, че за жалбоподателката съществува реална възможност да продължи да живее на определена територия на родината си, без това

да създава риск за живота ѝ. Щатът Б. е приел и най-много завърнали се лица, настаняването им в приемни общности, в частни и правителствени или обществени сгради, осигуряването на сигурността на разселените лица от полицията в 30% от териториите, обезпечаването ѝ в останалата част от самите разселени лица, както и, че в 96 % от изследваните места не е регистриран случай на физическо насилие. Предвид на това, макар и да не липсват проблеми, е напълно основателно да се очаква, че за жалбоподателката е възможно да се завърне и да бъде приета в щата Б., и може да се очаква, че ще бъде настанена и обезпечена откъм сигурност както другите разселени лица.

По отношение на тежкото посегателство (тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт). Според Съда на ЕС съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи. Съдът по т.21 от мотивите на решението е уточнил, че законодателят на Съюза е пожелал да предостави субсидиарна закрила на засегнатите лица не само в случаи на въоръжени международни конфликти и на въоръжени конфликти, които нямат международен характер, така както са определени в международното хуманитарно право, но също така и в случаи на въоръжени вътрешни конфликти, при условие че тези конфликти се характеризират с употребата на безогледно насилие, нито е необходимо да са налице всички критерии за такъв конфликт, установени от международното хуманитарно право. Също според съда не е необходима преценка на този конфликт като въоръжен от гледна точка на международното право. Също интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта, не е необходимо да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия. При така даденото тълкуване следователно, е необходимо да се прецени само степента на насилие за целите на предоставянето на субсидиарна закрила, съответна на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ. Именно въз основа на преценката за степента на насилие в Н. е мотивирано обжалваното решение и по критериите, установени по делото решението от 17 февруари 2009 г. по дело Е. (С-465/07 на Съда на ЕС и във връзка с тълкуването на чл.15, буква в) от Директива 2011/85.

Не може въз основа на данните по делото да се приеме, че жалбоподателката ще бъде изложена на посегателството, дефинирано в чл.15, буква в) от Директивата, тъй като е възможно да се завърне в региони, които не са засегнати от вътрешен въоръжен конфликт, т.е. извън регионите, в които са локализираните въоръжените сблъсъци между въоръжените групировки и правителствените въоръжени сили.

По тези съображения следва да се приеме, че не е допуснато нарушение на критериите, според които следва да се извърши преценката на информацията за страната по произход на жалбоподателя, нито на степента на насилие и опасността от тежки посегателства, в това число крайните изводи в решението са правилни. В хода на проведеното интервю законният представител на жалбоподателката не заявява факти, които да се приемат за относими към понятието за преследване на лично основание, следователно представената лична бежанска история не може да съставлява основание за предоставяне на закрила, то не е допуснато нарушение на чл.75, ал.2 ЗУБ – относно прилагането на принципа при съмнение – в полза на кандидата. Тъй като жалбоподателката няма лични причини да се страхува, нивото на общото насилие в Н. трябва да е изключително, но това не се установява от информацията за страната и по произход.

В заключение Съдът достига до извод, че при постановяването на оспореното решение не е допуснато нарушение на оценяването на фактите и обстоятелствата, относими към молбата на жалбоподателката за закрила, в това число и що се касае до установяването на фактическите обстоятелства, които могат да представляват доказателства в подкрепа на молбата за закрила, и до правната преценка на тези доказателства по правилата на националното право.

Оспореното по делото решение е законосъобразно и от гледната точка на данните за страната по произход на жалбоподателката за факти, настъпили след постановяването му. Съдът намира, че такава информация следва да бъде съобразена, в това число и изведена от прецедентната съдебна практика на Съда по правата на човека по сходни случаи. Това е така, тъй като във всеки един момент следва да бъде гарантирано спазването на принципа за забрана за връщането /non refoulement/, предвиден по чл.33 от Женевската конвенция от 1951 г. Спазването на този принцип е относимо към правото по чл.3 ЕКПЧОС и към задължението на българската държава да гарантира спазването на предвидените права и свободи по тази конвенция по отношение на всяко лице, което се намира под нейна юрисдикция – чл. 1 от Конвенцията.

Предвид изложеното Съдът намира, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. П. Н., гражданка на Н., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез законния ѝ представител - майка ѝ О. П. Л., против Решение № 806/17.03.2021 г., издадено от Заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата на оспорващата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: